

Timur

Timur is een heel jonge Afghaan die op zoek was naar een eigen plek. En die vonden we eigenlijk al heel snel. Zoals zo vaak ging het om mensen die net een (helaas nog jonge) Afghaan aan hartfalen hadden verloren.

Waardering Nog niet gewaardeerd

[Stel een vraag over dit artikel](#)

De overgebleven Afghaan treurde nogal en het leek een goed idee om een nieuw vriendje te zoeken.

Het is voor de bemiddelaars altijd fijn met mensen in contact te komen die al veel ervaring met Afghanen hebben. Natuurlijk is elke Afghanebezitter ooit een keer begonnen maar toch..... En een bijna negen maanden oude Afghaan staat wel op de drempel van de puberteit. En die kan nog wel eens tot bloedende nagels bij het personeel leiden. En alsof dat nog niet erg genoeg is: ook de vacht staat op het punt te veranderen.

Timur zat enige honderden kilometers van de beoogde eigenaren af en de oude eigenaren boden aan een stuk onze kant op te rijden. Alle autoritten liepen voorspoedig en toen we de afgesproken parkeerplaats opreden zagen we Timur met zijn nog-vrouwetje al rondlopen. Timur was de vorige dag gewassen, geföhnd en geborsteld en zag eruit om door een ringetje te halen. Leuk en gezellig en nieuwsgierig was hij ook. Hij vond alle aandacht prima. De mensen dronken buiten -want binnen mochten geen honden- koffie en de laatste aanwijzingen omtrent Timur werden afgegeven.

Hij sprong zonder enig mankeren in onze auto en alles leek in de richting van een voorspoedige rit terug naar Nederland. Maar dat was toch niet helemaal zo. We draaiden de snelweg op en na ongeveer een kilometer hoorden we een merkwaardig kletterend geluid achterin. En jawel, Timur, die echt ruijschoots uitgelaten was, stond wijdsbeens ongeneerd te plassen. Op een jas. Na wat tien minuten leek hield het geklater op. Op zo'n Autobahn is het ook slecht stoppen. En als dat al kon, wat konden we dan nog doen? De jas was doorweekt en daar hielp geen lieve moeder aan.

Timur bleek echter nog een truc in trucendoos te hebben. Na vijf minuten ging hij weer staan, drentelde wat heen- en weer, groef met zijn enorme voorpoten in de jas, herschikte deze en ging vervolgens pontificaal zitten poepen. Melle, de grippe die de chauffeur in opvang had en

vanwege zijn verlatingsangst maar gezellig mee was Timur ophalen, vond het maar een matig genoeg. Hij zat met wat op een opgetrokken neus leek tegen de deur aangedrukt, zover mogelijk weg van Timur. Timur inspecteerde zijn productie en ging er vervolgens doodleuk in liggen. Nog 350 km te gaan.....voordat we de nieuwe eigenaren zouden ontmoeten voor de overdracht.

Gelukkig is Duitsland gezegend met een grote hoeveelheid benzinestation en bij het eerste het beste zijn we toch maar gestopt.. Na aanschaf van drie rollen keukenpapier en een eigenlijk tot mislukken gedoemde poging de prachtige, schone, welriekende vacht van Timur een beetje te reinigen, werd de reis voortgezet onder periodieke opening van alle ramen.

Maar dat was dan ook het enige minpuntje van de hele dag. De nieuwe eigenaren waren op het afgesproken punt. We hadden ze per whatsapp al laten weten wat er gebeurd was, maar daar leken ze helemaal niet van onder de indruk. Geen probleem, ze zouden hem thuis wel in bad doen.

De treurende Afghaan reageerde prima op Timur, zijn mensen waren helemaal verrukt en ook Timur vond het allemaal uitstekend. En nee, hij hoefde niet te plassen.....

Timur is intussen, als Lavit, heel goed ingeburgerd -en dat ging erg snel, want de foto hierboven is van de dag na aankomst! Doe je best, jochie!